

ÁRNYVADÁSZ TÖRTÉNET

A hercegnő

POKOLI SZERKEZETEK 3.

#1
New York
Times
bestseller

fine
selection

CASSANDRA CLARE

CASSANDRA CLARE

A HERCEGNŐ

POKOLI SZERKEZETEK

Harmadik könyv

Α ΛΕWIS CSALÁDΝΑΚ:
ΜΕΛΑΝΤΕ-ΝΑΚ, JONATHANΝΕΚ
ΈS ΗΕΛΕΝΝΕΚ

*Igaz az ének, míg érett
Dallamot játszik a hárfa:
Az ember saját halála
Lépcső, mely magasba léptet.*

Lord Alfred Tennyson:
In memoriam A. H. H.

Prológus

York, 1847

– FÉLEK – SZÓLT AZ ÁGYON ÜLŐ KISLÁNY. – Itt maradsz velem, papa?

Aloysius Starkweather türelmetlenül felhorkant, de közelebb húzott egy széket az ágyhoz, és letelepedett. A türelmetlen horkantás csak részben volt őszinte. A férfi örült, hogy az unokája bízik benne, és hogy gyakran egyedül csak ő tudja megnyugtatni. Az amúgy érzékeny lelkületű kislányt valamiért sosem zavarta az ő mogorva természete.

– Nincs mitől félned, Adele – mondta a férfi. – Meglátod.

A kislány nagy szemekkel nézett rá. Az első rúnaceremóniájára általában a yorki Intézet valamelyik nagyobb helyiségében került sor, ezúttal azonban mindenki egyetértett abban, hogy Adele fizikai és lelki gyengesége miatt jobb lesz, ha saját szobájának biztonságát választják. A lány most az ágy szélén ült egyenes háttal. Piros ünnep-lőruhát viselt, a haját is piros szalaggal kötötte hátra. A szemehatalmasnak tűnt keskeny arcában, a karjai soványak voltak. Az egész jelenség olyan törekenynek hatott, mint egy porceláncsésze.

– A Néma Testvérek... Mit fognak tenni velem? – kérdezte.

– Add ide a karodat – kérte a férfi, és Adele engedelmeskedett. Aloysius megfordította a lány karját. Tisztán látszott a bőr alatt futó kék erek hálózata. – Az irónjaikkal... Tudod, mi az az irón,

ugye? Szóval az irónjaikkal egy jelet fognak rajzolni rád. Általában a Voyance-rúnával kezdik, amit te is ismersz a tanulmányaidból, de a te esetedben az erőrúna lesz az első.

– Azért, mert elég gyenge vagyok.

– Hogy megerősítsék a testedet.

– Mint a húsleves. – Adele elfintorodott.

A férfi felnevetett. – Remélhetőleg nem lesz olyan kellemetlen. Egy kis szúrás érzel majd. Bátornak kell lenned, és nem szabad felkiáltanod, mert az árnyvadászok nem mutatják ki, ha fáj valami. A szúrás eltűnik, és sokkal erősebbnek fogod érezni magad. Ezzel véget is ér a ceremónia, és lemegyünk ünnepelni. Lesz sütemény is.

Adele összecsapta a sarkát. – És zsúr!

– Igen, zsúr. Meg ajándékok. – A férfi megütögette a zsebét. Egy finom, kék papírba csomagolt kis dobozka rejtőzött ott, benne egy még kisebb családi gyűrűvel. – Az egyik itt is van nálam. Megkapod, amint véget ér a szertartás.

– Még soha nem rendeztek nekem zsúrt.

– Most azért rendezünk mégis, mert árnyvadász lesz belőled – mondta Aloysius. – Tudod, az miért olyan fontos, ugye? Az első rúnáid azt jelentik, hogy te is nephilim vagy, mint én, mint az édesanyád és az édesapád. Azt jelentik, hogy te is a Klávéhoz tartozol. Harcos családunk tagja vagy. Több és jobb, mint mások.

– Jobb, mint mások – ismételte lassan a lány, ahogy kinyílt a szoba ajtaja, és két Néma Testvér lépett be rajta. Aloysius a félelem szikráját pillantotta meg a lány szemében. Adele visszahúzta a karját. A férfi a homlokát ráncolta: nem örült neki, hogy az unokája ennyire retteg, bár maga sem tagadhatta, hogy a testvérek hátborzongató látványt nyújtottak hallgatagságukkal és különös, sikló mozgásukkal. Amikor megálltak az ágy mellett, ismét kinyílt az ajtó, és Adele

szülei léptek be rajta. Apja, Aloysius fia skarlát köntöst viselt, anyja pedig egy deréktől lefelé szélesedő piros ruhát meg egy arany nyakláncot, amihez enkeli rúnát ábrázoló medál tartozott. Mindketten a lányukra mosolyogtak, ő pedig bizonytalanul visszamosolygott rájuk, miközben a Néma Testvérek körülvették.

Adele Lucinda Starkweather. Az egyik férfi, Kimón testvér hangja volt. *Elérted a megfelelő kort. Ideje, hogy megkapd az Angyal első jelét. Tudatában vagy, mekkora megtiszteltetés ér, és megteszel minden tőled telhetőt, hogy méltónak bizonyulj rá?*

Adele engedelmesen bólintott. – Igen.

Elfogadod az Angyal jeleit, amelyek örökké emlékeztetni fognak rá, hogy hálával tartozol neki, és szent kötelességed védelmezni ezt a világot?

A lány ismét bólintott. Aloysius keble duzzadt a büszkeségtől. – Elfogadom őket – felelte Adele.

Akkor kezdjük. Egy irón villant a Néma Testvér hosszú fehér kezében. A férfi megfogta Adele remegő karját, a bőréhez illesztette az eszköz végét, és rajzolni kezdett.

Fekete vonalak kanyarogtak elő az irón hegyéből, és Adele elbűvölve nézte, ahogyan az erő szimbóluma megjelenik alkarja sápadt bőrén. A vonalak keresztezték egymást és az erek rajzolatát, lassan körbefonták a karját. A lány teste megfeszült, apró fogai a felső ajkába haraptak. Aloysiusra pillantott, és a férfi szinte hátrahőkölt attól, amit a tekintetében látott.

Fájdalom. Gyakran előfordult, hogy egy új jel több-kevesebb fájdalommal járt, Adele azonban nyilvánvalóan rettenetes gyötrelmeket élt át.

Aloysius felpattant, csikorogva taszítva hátra a széket a padlón. – Állj! – kiáltotta, de elkésett. A rúna elkészült. A Néma Testvér hátralépett, az irónról vér csöpögött. Adele halkán nyüszített,

igyekezzén nagyapja intése szerint nem kiáltani – de amikor véres bőre foszlányokban vált le a karjáról, és úgy égett a rúna alatt, mint a tűz, képtelen volt tovább visszafogni magát. Hátravetette a fejét, és csak sikított és sikított...

London, 1873

– WILL? – CHARLOTTE FAIRCHILD ÓVATOSAN BENYITOTT az Intézet edzőtermébe. – Itt vagy, Will?

Elfojtott horkantás érkezett válaszul. Az ajtó szélesre tárult, és láthatóvá vált a széles, magas mennyezetű helyiség. Annak idején Charlotte maga is itt gyakorolt nap mint nap; ismerte a padlódeszkák minden görbületét, az északi falra festett régi céltáblát meg a szögletes ablakokat, amik az évek során megfolytak, és alul vastagabbá váltak, mint felül. Will Herondale késsel a kezében a szoba közepén állt.

Ahogy Charlotte felé fordult, a nő fejébe megint szöveget ütött, milyen különös gyermek is valójában – bár így tizenkét évesen gyermeknek már aligha lehetett nevezni. Csinos fiú volt vállig érő, a végén enyhén hullámos hajjal, ami épp izzadságtól lucskosan tapadt a homlokára. Amikor megérkezett az Intézetbe, a bőre barna volt a vidéki levegőtől és a naptól, fél év városi élet után azonban teljesen elvesztette a színét, és ettől csak még látványosabbak lettek a piros foltok az arcán. Szokatlanul fénylő kék szeme volt. Egy nap jóképű férfivá érik, ha megszabadul az arcát eltorzító folyamatos mogorvaságtól.

– Mi az, Charlotte? – kérdezte mogorván.

Még mindig enyhe walesi akcentussal beszélt. Ha nem lett volna olyan keserű a hangja, egészen elbűvölően gördültek volna a magánhangzói. Inge ujjával megtörölte a homlokát, és elindult az ajtó felé,

de megtorpant. – Órák óta kereslek – mondta a nő kissé nyersen, bár az ilyesmi mindig lepergett Willről. Amikor a fiúnak rosszkedve volt, gyakorlatilag minden lepergett róla, márpedig szinte állandóan rosszkedve volt. – Elfelejtetted, mit mondtam? Ma új lakót fogadunk az Intézetben.

– Ó, nem felejtettem én azt el. – Will elhajtotta a kést, majd még mogorvábban húzta össze a szemöldökét, ahogy a dobófegyver közvetlenül a céltábla köre mellett állt bele a falba. – Csak nem érdekel.

A Charlotte mögött álló fiú elfojtott horkantást hallatott. Charlotte talán nevetésnek vélte volna, ha nem tartja kizártnak, hogy a fiúnak mosolyogni támadt kedve. Figyelmeztették, hogy az Intézet Sanghajból érkező új lakója betegeskedik, mégis meglepődött, amikor a jövevény kilépett a kocsiból. Sápadt volt, inogott, mint nád a szélben, göndör fekete hajába ezüstcsíkok vegyültek, mintha a nyolcvanas éveiben járna, nem pedig egy tizenkét éves fiú lenne. A maga különös módján gyönyörű fekete szeme egészen szomorúnak hatott finom arcában.

– Will, viselkedj! – szólt Charlotte, és beterelte a fiút a terembe. – Ne is törődj Willel, csak levert. Will Herondale, bemutatom James Carstairs a sanghaji Intézetből.

– Jem – szúrta közbe a jövevény. – Mindenki Jemnek hív. – Beljebb lépett a helyiségbe, és barátságos kíváncsisággal mérte végig Willt. Charlotte meglepetésére a hangjában nyoma sem volt akcentusnak, de persze tudta, hogy a fiú apja brit. Vagyis brit volt. – Te is szólíthatasz így.

– Hát ha mindenki Jemnek hív, ezt aligha tekinthetem szíveségnek, igaz? – Will hangjából áradt a maró gúny; fiatal kora ellenére elképesztő érzéke volt a kellemetlen megjegyzésekhez. – Azt hiszem, magad is úgy fogod találni, James Carstairs, hogy mind a

ketten akkor járunk a legjobban, ha magadnak maradsz, és engem békén hagysz.

Charlotte titkon felsóhajtott. Annyira remélte, hogy ez a Willel éppen egykorú új lakó majd leszereli a fiú dühödt gorombaságát, de most már nyilvánvalónak tűnt, hogy Will komolyan beszélt, amikor azt mondta, nem érdekli egyetlen Intézetbe érkező árnyvadász sem. Nem akart barátokat, és nem is volt szüksége rájuk. A nő Jemre pillantott; arra számított, hogy a fiú sértetten, vagy legalábbis meglepetten pislog majd, de ő csak halványan elmosolyodott, mintha Will egy kiscica volna, aki megpróbált beléharapni.

– Nem edzettem, amióta eljöttem Sanghajból – szólt Jem. – Jól jönne egy partner, akivel gyakorolhatok.

– Az nekem is – felelte Will. – De olyasvalakire van szükségem, aki tudja tartani a tempómat. Nem valami beteges alakra, aki úgy néz ki, mintha a sír felé botorkálna éppen. Bár céltáblának megfelelsz.

Charlotte, aki olyan dolgokat is tudott James Carstairsról, amiket nem árult el Willnek, érezte, hogy elfogja a jeges borzongás. *Mintha a sír felé botorkálna, édes istenem.* Mit is mondott az apja? Jemnek egy különleges szerre van szüksége az életben maradáshoz, valamiféle orvosságra, ami meghosszabbítja az életét, de nem gyógyítja meg. *Ó, Will!*

A két fiú közé készült lépni, mintha meg tudná óvni Jemet Will könyörtelenségétől, aminek ezúttal több alapja volt, mint gondolta volna – aztán mégis megtorpant.

Jemnek a szeme sem rebbent. – Ha a sír felé botorkáláson azt érted, hogy haldoklom, akkor ez igaz – mondta. – Nagyjából két évem lehet hátra, ha mázlim van, akkor három. Legalábbis ezt mondták nekem.

Még Will sem tudta elrejtteni a döbbenetét. Vér szökött az arcába. – Én...

De Jem, mintha mi sem történt volna, odaballagott a falra festett céltáblához, és kihúzta a kést a fából. Aztán megfordult, és egyenesen Will felé indult. Törékenynek tűnt, de éppen olyan magas volt, mint Will, és amikor megállt közvetlenül előtte, találkozott a tekintetük. – Ha szeretnéd, éppenséggel céltáblának is használhatsz – mondta Jem olyan könnyedén, mintha csak az időjárásról csevegne. – Úgy fest, nincs mitől tartanom. Nem vagy valami pontos. – Megpördült, célzott, és eldobta a kést. A fegyver remegve állt bele egyenesen a céltábla kellős közepébe. – Esetleg – folytatta ismét Will felé fordulva – taníthatnának. Merthogy én viszont nagyon is pontos vagyok.

Charlotte-nak elkerekedett a szeme. Fél éve figyelte, hogy a gyűlölet és a pontosan célzott maró gúny keverékével Will hogyan taszít el magától mindenkit, aki megpróbál közelebb kerülni hozzá: a tanárait, Charlotte apját, a vőlegényét, Henryt, a két Lightwood testvért. Ha nem ő maga lett volna az egyetlen, aki valaha is sírni látta a fiút, valószínűleg már régen feladta volna a reményt, hogy egyszer normális viszonyt alakít ki valakivel. Will azonban most itt állt előtte, Jem Carstairsre meredt, aki olyan törékenynek tűnt, mintha üvegből lett volna, és a mogorvasága lassan tétova bizonytalansággá változott. – Igazából nem fogsz meghalni – szólt egészen különös hangon. – Ugye?

Jem bólintott. – De igen. Azt mondták.

– Sajnálom – mondta Will.

– Ne – rázza meg a fejét Jem. Félrehúzta a kabátját, és kivett egy kést az övéből. – Ne legyél ilyen hétköznapi. Ne mondd, hogy sajnálod. Mondd azt, hogy edzel velem.

Markolattal előre Will felé nyújtotta a kést. Charlotte a lélegzetét is visszatartotta. Félt megmoccanni. Érezte, hogy valami nagyon fontos dolog fog történni a szeme láttára, de nem sejtette, mi lesz az.

Will átvette a kést, tekintetét egyetlen pillanatra sem véve le Jem arcáról. Az ujjai megérintették a másik fiú kezét. Charlotte emlékei szerint még soha nem fordult elő, hogy szántszándékkal megérintett valakit.

– Edzek veled – felelte Will.

I

Rettenetes patália

*Hétfőn esküdj, lesz egészség,
Kedden nősülj, lesz vagyon,
Szerda a legjobb nap mind közül.
Csütörtökön áldásért,
Pénteken a bánatért,
Szombaton esküdj, s senki sem örül.*

– népköltés –

– A DECEMBERI ESKÜVŐ SZERENCSET HOZ – szólta a varrónő. Hosszú évek rutinjával a háta mögött nem okozott neki gondot gombostűkkel a szájában beszélni. – Ahogy mondani szokták, „Nősülj, ha decemberben hull a hó, a szerelem akkor lesz majd csuda jó”. – Az utolsó tűt is a helyére bökte, és hátralépett. – Megvagyunk. Mi a véleményük? Worth egyik saját modelljét követi a terv.

Tessa megnézte magát a tükörben a szobája falán. A ruha mélyarany színű selyemből készült. Az árnyvadászoknál így volt szokás, mivel náluk a fehér a gyász színének számított, ezért nem házasodtak

benne még akkor sem, ha maga Viktória királynő hozta divatba ezt a szokást. A szűk pruszlikot és az ujjak végeit brüsszeli csipke díszítette.

– Meseszép! – Charlotte összecsapta a tenyerét, és előrehajolt. Barna szeme csillogott a gyönyörűségtől. – Tessa, ez a szín annyira jól áll neked!

A lány forgolódni kezdett a tükör előtt. Az arany színt csempészett az arcába. A homokóra alakú fűző éppen ott ívelt és domborodott, ahol kellett, a nyakában pedig megnyugtatóan ketyegett a mechanikus angyal. Mellette ott lógott a jádemedál is, amit Jemtől kapott. Meghosszabbította a láncot, hogy mindkettőt egyszerre viselhesse; nem szívesen vált volna meg egyikőtől sem. – Nem gondolod, hogy a csipke egy cseppet talán túl sok díszítésnek?

– Egyáltalán nem! – Charlotte hátradőlt, egyik kezét önkéntelenül a hasára tette óvón. Mindig is karcsú volt – őszintén szólva inkább girhes –, nem szorult rá, hogy fűzőt viseljen, most pedig, hogy gyereket várt, rákapott a bővebb ruhákra, amikben olyannak tűnt, mint egy törékeny kismadár. – Az esküvődről van szó, Tessa. Ennél jobb alkalmat keresve sem lehetne találni, hogy kicsit túlzásba vigyük a díszítést. Képzeld csak el!

Tessa éjszakákon át mást sem tett. Azt még nem tudta, hol fognak összeházasodni Jemmel, mivel a Tanács továbbra is mérlegelte a helyzetet, de valahányszor elképzelte az esküvőt, mindig egy templomban került rá sor, Henry vezette az oltár elé, ő pedig nem nézett se jobbra, se balra, végig csak a jegyesére szegezte a tekintetét, ahogyan az egy tisztességes menyasszonytól elvárható. Jem ilyenkor nem a harci öltözékét viselte, hanem egy hasonló, de inkább katonai díszuniformisra emlékeztető fekete ruhát, arancsíkokkal a csuklójánál és aranyrúnákkal a gallérján meg a hajtókáján.

Annyira fiatalnak tűnt. Annyira fiatalok voltak mind a ketten. Tessa tudta, hogy nem szokás tizenhét és tizennyolc évesen összeházasodni, de ők versenyt futottak az idővel.

Az idővel, ami Jem életéből hátravolt.

Tessa a nyakához emelte a kezét, és kitapintotta a mechanikus angyal ismerős vibrálását; a szárnyak megkarcolták a tenyerét. A varrónő feszülten pillantott fel. Mondén volt, nem nephilim, de mint az árnyvadászok szolgálatában mindenki, ő is rendelkezett a látás képességével. – Vegyük le a csipkét, kisasszony?

Mielőtt Tessa válaszolhatott volna, kopogtattak az ajtón, és egy ismerős hang szólalt meg odakintről. – Jem vagyok. Tessa, odabent vagy?

Charlotte kihúzta magát a székén. – Ó! Nem láthatja meg a ruhákat!

Tessa értetlenül nézett rá. – Miért nem?

– Árnyvadászszokás. Balszerencsét hoz. – Charlotte felállt. – Gyorsan! Bújj a szekrény mögé!

– A szekrény mögé? De... – Tessa felkiáltott, ahogy Charlotte megragadta a csuklóját, és úgy vezette a szekrény mögé, mint valami rendőr a vonakodó bűnözőt. Amikor a nő végül elengedte, Tessa fintorogva porolta le a ruháját, aztán mindketten kilestek a jókora bútordarab mögül. A varrónő egy pillanatig zavarba jött, aztán ajtót nyitott.

Jem ezüstös feje jelent meg a küszöbön. A fiú kissé zilálnak tűnt, még a zakó is ferdén lógott a vállán. Csodálkozva nézett körül, aztán a tekintete megállapodott a félig a szekrény mögött rejtőző Charlotte-on és Tessán. – Hála az égnek! – szólt. – Elképzelni sem tudtam, hová tűntél. Gabriel Lightwood lent van a földszinten, és rettenetes patáliát csap éppen.

– Írj nekik, Will! – mondta Cecily Herondale. – Kérlek! Csak egyetlen levelet.

Will hátravetette verejtéktől lucskos sötét haját, és a lányra meredt. – Vedd fel az alapállást! – A tőre hegyével mutatta, hogyan gondolja. – Az egyik lábad oda, a másik meg oda.

Cecily sóhajtva engedelmeskedett. Tudta, hogy nem jól vette fel a pozíciót; szándékosan tette, hogy bosszantsa a bátyját. Willt mindig is könnyű volt felhúzni, erre még emlékezett a fiú tizenkét éves korából. Már akkor is elég volt annyit mondani neki, hogy úgyse mer megtenni valamit, például felmászni a meredek háztetőre, és mindig ugyanaz lett az eredmény: Will szemében dühös szikra gyúlt, összeszorította a száját, és nemegyszer kéz- vagy lábtöréssel végezte.

Persze a majdnem felnőtt Will már nem az a báty volt, akire gyerekkorukból emlékezett. Ingerlékenyebb lett, és visszahúzódóbb is egyben. Anyjuk szépségét és apjuk makacsságát örökölte – Cecily tartott tőle, hogy egyben apjuk földi vétkes iránti szenvedélyét is, bár erre csak az Intézet lakóinak egymás között elszuttogott megjegyzéseiből következtetett.

– Emeld fel a pengédet! – szólt Will. Éppen olyan hűvös és hivatalos volt a hangja, mint a lány nevelőnőjének.

Cecily úgy tett, ahogy a bátyja mondta. Beletelt némi időbe, mire megszokta a harci öltözet érintését a bőrén: a bő tunikát, a nadrágot meg az övet a derekán. Most már éppen olyan könnyedén mozgott benne, mint a legkényelmesebb hálóingben. – Nem értem, miért nem vagy hajlandó megírni azt a levelet. Csak pár sorról van szó.

– Nem értem, miért nem vagy hajlandó hazamenni – mondta Will. – Ha beleegyeznél, hogy visszatérsz Yorkshire-ba, nem kéne aggódnod a szüleink miatt, és elintézhetném...

Cecily a szavába vágott. Ezerszer hallotta már ezt a litániát. – Kötsz velem egy fogadást, Will?

Örült, de közben el is csüggedt egy kicsit, amikor a fiú szeme éppen úgy csillant fel, mint az apjuké, ha fogadást javasolt neki valaki. A férfiak olyan kiszámíthatóak.

– Miféle fogadást? – Will előrelépett. Harci öltözetet viselt; Cecily látta a csuklóján kanyargó jeleket és a Mnémoszüné-rúnát a nyakán. Eltartott egy darabig, mire a rúnákban nem csak az embert eltorzító csúfságokat látta. Mostanra már megszokta őket – ahogy megszokta a ruhákat is, meg az Intézet nagy, visszhangos termeit a különös lakóival együtt.

Cecily a falon lévő régi fekete céltáblára mutatott: egy kisebb kört mázoltak oda egy nagyobb belsejében. – Ha háromszor egymás után beletrafálok a közepébe, meg kell írnod anyunak meg apunak, mi van veled. És persze azt is el kell mondanod nekik, miért jöttél el.

Will azonnal bezárkózott, mint mindig, ha a húga ezt kérte tőle. – Soha nem találod el háromszor egymás után, Cecy.

– Ez esetben nyugodtan fogadhatsz velem, William. – Szándékosan használta a fiú teljes nevét. Tudta, hogy bosszantja vele, bár amikor a legjobb barátja – vagyis a parabataia, ami teljesen más, mint itt az Intézetben megtanulta –, Jem tette ugyanezt, azt Will érezhetően kedves gesztusnak fogta fel. Talán az volt a gond, hogy a bátyja még emlékezett rá, amikor kislányként topogott a sarkában vaskos lábain, és lihegve kiáltozott utána. Olyankor mindig Willnek szólította a fiút, soha nem Williamnek, vagy a walesi nevén Gwylimnek.

A fiú összehúzta húgáéval éppen egyforma színű kék szemét. Amikor az édesanyjuk azt mondta, hogy Will felnőttkorára igazi szívtipró lesz, Cecily kétkedve nézett rá. Akkoriban a bátyja még sovány, nyakigláb fiú volt, mindig kócos és piszkos. Mostanra viszont

megértette, miről beszélt az anyja. Valójában abban a pillanatban látta, amikor belépett az Intézet ebédlőjébe, és a fiú döbbenetesen állt fel az asztaltól. Először azt hitte, ez nem is lehet Will.

Ahogy a fiú anyjukéhoz kísértetiesen hasonlító szemébe nézett, haragot látott benne. Will egyáltalán nem örült, hogy látta. A Cecily emlékeiben élő cigányosan fekete, zilált hajú, mindig falevelekkel borított gyerek helyét egy nyúlánk, rémisztő fiú vette át. Minden, amit mondani akart, szertefoszlott a nyelvén, de állta Will tekintetét. Azóta nem sok minden változott. A bátyja alig bírta elviselni a jelenlétét, úgy viselkedett, mintha Cecily csak púp lenne a hátán, és állandó, apró bosszúságot jelentene neki.

Cecily mély lélegzetet vett, felszegte az állát, és dobásra emelte az első kést. Willnek fogalma sem volt róla, és később sem tudta meg, hogy a lány hosszú órákat töltött az edzőteremben egyedül, azt gyakorolván, hogyan egyensúlyozza a fegyvert a kezében. Fokról fokra tanulta meg, hogy a jó dobásba az egész testét bele kell adnia. Mindkét karját leengedte, aztán a válla mögé emelte a jobb kezét, és teljes erőből előrelendítette. Amikor a kés hegye a célpont vonalába került, elengedte, majd hátrakapta a kezét, és élesen beszívta a levegőt.

A kés pontosan a céltábla közepében állt bele a falba.

– Egy – szólt Cecily fölényes mosollyal.

Will fagyos tekintettel nézett rá, kirántotta a kést a falból, és a lány kezébe nyomta.

Cecily újra elhajította. Mint az első alkalommal, a fegyver ezúttal is egyenesen a tábla közepébe repült, és mint egy gúnyosan megrázott ujj, remegve állt bele a falba.

– Kettő – állapította meg síri hangon Cecily.

Will összeszorított szájjal adta át újra a kést a húgának, aki mosolygva vette el tőle. Az önbizalom, mint a friss vér áradt szét az

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

ereiben. Biztos volt benne, hogy meg tudja tenni. Mindig is képes volt ugyanolyan magasra mászni, ugyanolyan gyorsan futni és ugyanolyan sokáig visszatartani a lélegzetét, mint Will...

A kés átszelte a levegőt. Amikor ismét célba talált, a lány felugrott a levegőbe, és összecapta a tenyerét. A győzelem mámorában egy pillanatra teljesen megfeledkezett magáról. A haja kiszabadult a csatokból, és az arcába hullott. Cecily félresöpörte, aztán szélesen a bátyjára vigyorgott. – Most pedig meg fogod írni azt a levelet. Belementél a fogadásba.

A lány meglepetésére Will mosolyogva válaszolt. – Ó, meg fogom írni. Megírom, aztán a tűzre vetem. – Felemelt kézzel fojtotta bele Cecilybe a felháborodott szavakat. – Azt ígértem, hogy megírom. Azt nem, hogy el is fogom küldeni.

A lány dühösen fújta ki a levegőt. – Hogy merészeltél így becsapni? – Mondtam, hogy nem vagy árnyvadásznak való, különben nem lehetne ilyen simán átvágni. Nem fogom megírni azt a levelet, Cecy. A Törvény szerint sem tehetem, úgyhogy erről ennyit.

– Mintha érdekelne a Törvény! – Cecily dobbantott egyet, és máris dühösebb volt, mint valaha életében: lenézte azokat a lányokat, akik folyton dobbantanak.

Will összehúzta a szemét. – Téged meg az nem érdekel, hogy árnyvadász vagy. Hogy is van ez? Megírom azt a levelet, és oda is adom neked, ha megígéred, hogy személyesen viszed haza. És soha nem jössz vissza.

Cecily hátrahőkölt. Jó pár kellemetlen emléke volt Willről – hangoz veszekedésekről, porcelánbabákról, amiket kihajított a padlás-szoba ablakán –, de fel tudta idézni bátyja kedvesebbik oldalát is, amikor bekötözte a sebet a térdén vagy megigazította a kilazult szalagokat a hajában. Ennek a kedvességnek nyoma sem látszott a most